

Kendisi efendi,halkını sömürge ahali olarak gören bu birinci sınıf seçkin, ilerici vatandaşlara sormak gerekir; halk ne zaman olgunlaşacak. Takvim yani zaman biçelim; 100 yıl sonra mı, 200 yıl sonra mı? Her halükarda kendi zamanı idarelerinden sonra, Evet afurlu, tafurlu, beyzadelerin hiç de acelelerinin olmadığını görüyoruz. Ne gariptir, aynı ekip “ kültür kopyacılığında” çok ama çok acelecidir.Kendisini olağanüstü güçler vehmeden ve halka ikinci sınıf insan gözü ile bakan bu kafa antidemokratiktir. Ve maalesef çağın çok ama çok gerisinde kalmıştır.Tek parti devri zihniyet ve geleneğinden kurtulabilmiş değiliz. Geri kamış ülkelerde millet vesayet

altındadır. Bazı ilke ve doğmalar evrensel doğrularmış gibi zorla kabul ettirilir, abanın altından sopa hiç eksik olmaz. Bu ülkeler hep kurtarılan ülkelerdir. Kurtarıcı bekler, sık sık da kurtarıcılar çıkar. Çetin ALTAN bir makalesinde, evde babanın, okulda öğretmenin, askerde komutanın, karakolda polisin dövdüğü insanlarda;” bu memleketi ancak eli sopalı birisi kurtarır” düşüncesinin doğduğunu ifade eder.

Geride kalmış ülkelerde sınırlı demokratik haklar demokratik haklar hep büyükler tarafından hediye edilmiştir. Halbuki demokrasi millete hediye edilemez, çünkü milletin tabii hakkıdır. Hediye edilenin hak edilmesi ve benimsenmesi ne kadar kadar olabilirse uygulama da o kadar olmuştur. Demokratik hak ve özgürlüklerin ölçüsü de yine hediye edenlerin takdirine kalmıştır. Bu makamlar uygun gördüğünde hak ve hürriyetleri geri alabilmişlerdir. Demokrasi dünyasında böyle bir durum hayal bile edilemez. Bu durumda olan ülkelerin batı ittifakınca dışlanmasını yadırgamamak lazımdır. Aslında ülkemizde köprülerin altından çok sular akmış olmasına rağmen, vasiyetçi zihniyet hala aynı şarkıları söylemektedir.

Parlamentoyu seçerek ülke yönetimini sağlayan halk,“il ve ilçe” yönetimini de oluştursun” dendiğinde,” hemen cahil” veya henüz bu “olgunluğa gelmemiş” kabul edilmektedir. Bu düşüncenin bu nedenle de mantığı yoktur.

Demokrasi seçkinler yönetimi değil, katılım rejimidir, olgunlaşarak değil uygulanarak ve yaşanarak gelişir, serpilir ve olgunlaşır.

Ülkenin birliği ve bütünlüğü yine halka güvenmekten ve katılımcı modelden geçer. Her şeyi devlete fatura eden idari yapı ve yaklaşım, bütün eksikliği de devlete yüklemekte,devletin yıpranması sonucu doğan boşluk anarşinin fideliğini oluşturmaktadır.

Yöre insanını ezen ve sindiren yaklaşımlar yerine,onları “ sorumluluğa katan” sistemler daha doğru ve mantıklıdır. Dünyada silah,kan ve gözyaşı ile hangi mesele çözülmüştür. Çözüm her şeye rağmen yine demokrasidir.

Taşrada birer ikişer milyarlık yerel bütçeler,sınırlı yetkiler ve sembolik meclisler nedeniyle bu kademedeki seçimlik görevler iltifat görmemekte,angarya kabul edilmektedir.

Kamu harcamalarının % 50' sini yapabilecek ağırlığı kazanan yerel meclisler, politik tercih ve mücadelelerinin odak noktası olacağı gibi,genel politikanın da “ demokrasi okullarını” oluşturacaktır. Bu durumda politika, okumuş veya okumamış her kesimin, bütün halkın ister istemez ilgisini çekecek, politikacı ve politika dışlanmaktan kurtularak toplumun her kesimi ile tanışacaktır.

Kötüyü seçen neticesine katlanacak, kuvvetli olan da muhalefet olayı işleyecek, neticede halk aynı yanılığa bir daha düşmeyecektir.

Daha düne kadar belediyelerin teknik personeli ilgili Bakanlıklarca tayin edilmekte idi.

Belediyelerin kaynakları sınırlı ve yetkilerinin büyük bir bölümü merkezi idare tarafından üstlenildiği için bugün de sembolik kurumlar durumundadır. Belediyecilik geleneği oluşmamıştır.

HALK rüşvetçi ve suistimale yönelik yönetimi tercih ederse bırakalım seçsin. Bu durumda faturanın devlete değil kendisine çıktığını görecektir ve ona göre tavrını koyacaktır. Kalın sağlıcakla!

YETER ARTIK SÖZ MİLLETİNDİR

Çarşamba, 03 Ekim 2018 07:10 - Son Güncelleme Çarşamba, 03 Ekim 2018 07:21
